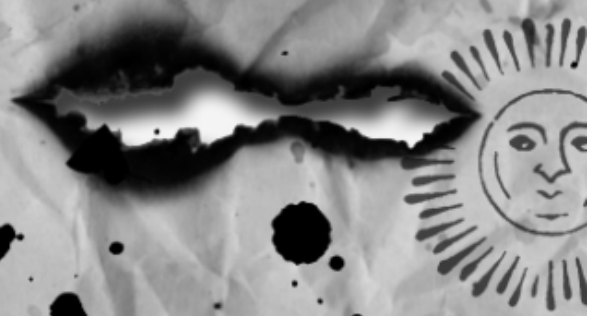

*În vara anului 2002, un băiat care săpa pe o plajă
a găsit o cutie în care se afla următorul document:*

*Al doilea volum pierdut de memorii ale lui Hâc Hidos
Hering al Treilea, faimos Erou Viking, Îmblânzitor
de Dragoni și Cel mai Bun Luptător cu Sabia.*

*Acest volum povestește cum și-a dobândit Hâc faimoasa
sabie, cum s-a întâlnit prima oară cu ultradușmanul
lui, Cea mai Mare și mai Ucigașă Căpetenie
a Proserișilor, și teribilul secret al Comorii lui
Barbăsumbră cel Cumplit...*

INSULA
HÂRCILOR

Scară: fără

Insula Proscrișilor

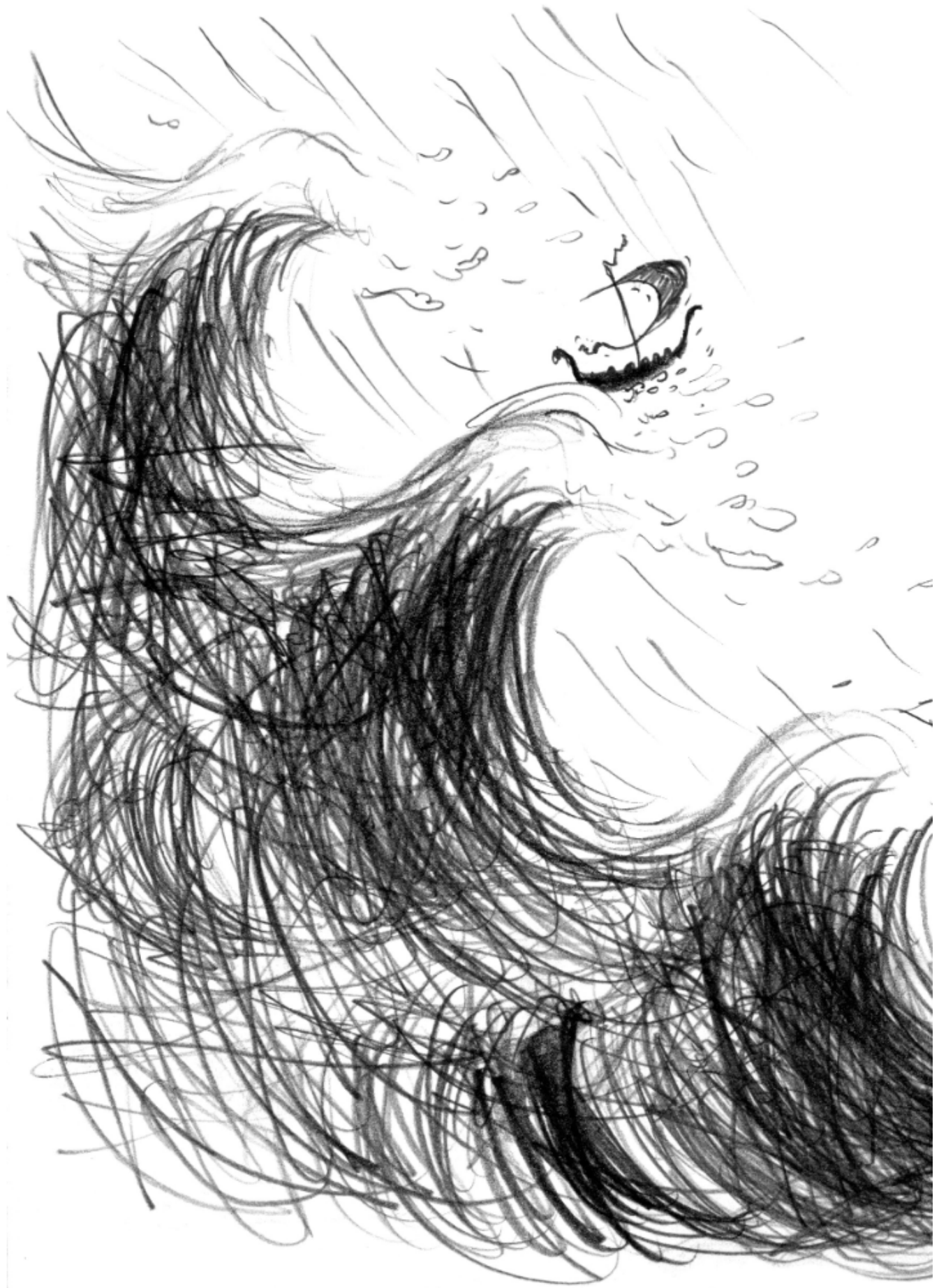
Posibilă
comoră
la

Capul Morții

Insula Tont

Insula
Pământău

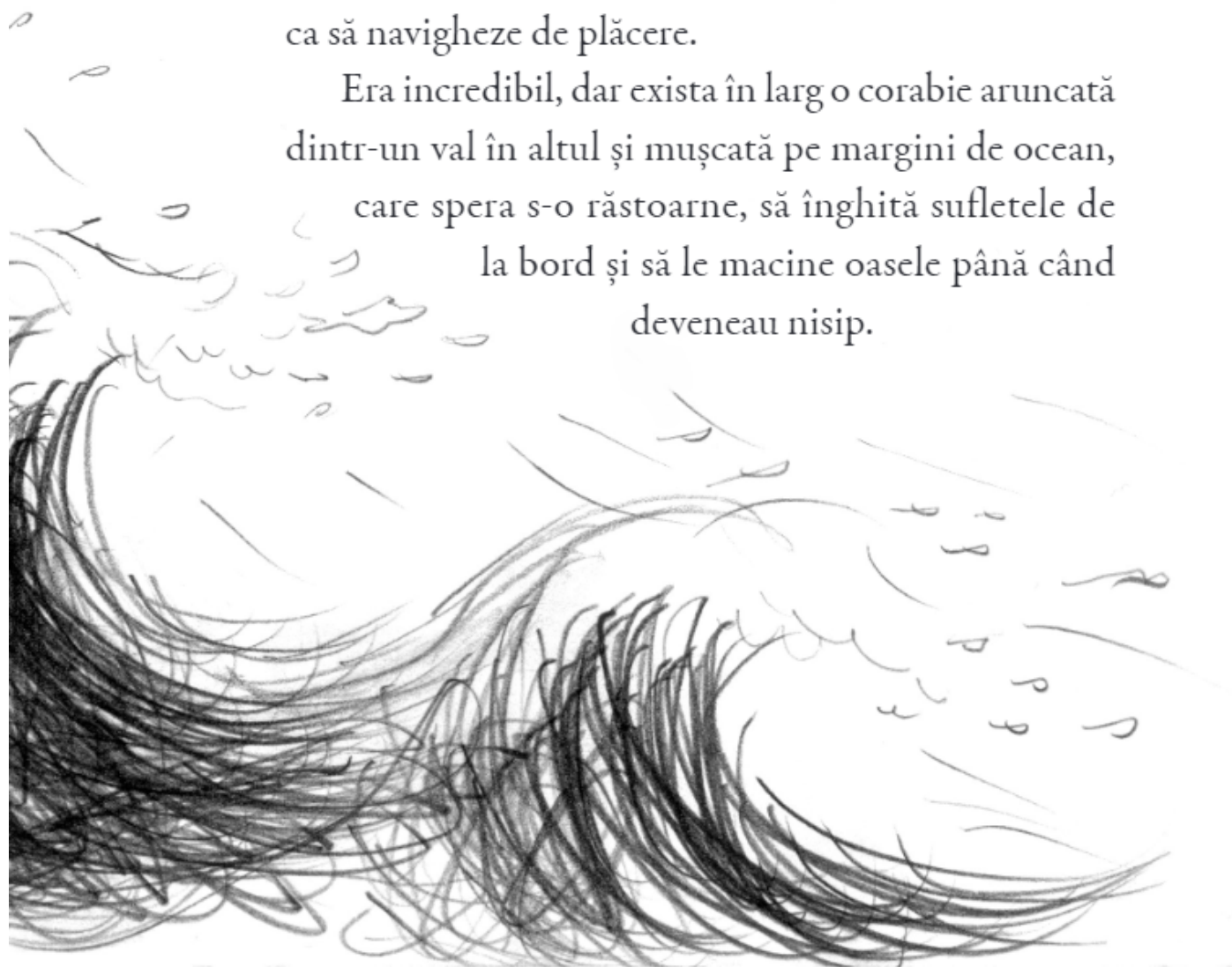
1. Lupta cu Sabia pe Mare (doar pentru începători)

Thor era SUPĂRAT foc.

Trimisese o furtună strașnică de vară care să rupă cu ghearele apele din jurul mohorâtei Insule Tont. Un vânt tenebros urla peste oceanul sălbatic și scos din minți. Tunete furioase bubuiau deasupra lui. Fulgerele săgetau până-n adâncul apei.

Doar un nebun ar fi crezut că-i vremea potrivită ca să navigheze de plăcere.

Era incredibil, dar exista în larg o corabie aruncată dintr-un val în altul și mușcată pe margini de ocean, care spera s-o răstoarne, să înghită sufletele de la bord și să le macine oasele până când deveneau nisip.

Nebunul care comanda corabia era Haplea Groh. Haplea conducea Programul de Instrucție al Piraților de pe Insula Tont, iar călătoria aceasta nechibzuită reprezenta de fapt una dintre lecțiile lui Haplea – Lupta cu Sabia pe Mare (doar pentru începători).

— GATA, GAȘCĂ MURATĂ! a urlat Haplea, un smintit musculos și păros înalt de doi metri, cu o barbă ca un dihor apucat de năbădăi și bicepsi mari cât un cap de-al vostru. PUNEȚI OSUL LA TREABĂ, PE NUMELE LUI THOR. NU SUNTEȚI NIȘTE MEDUZE MICUȚE ȘI DRĂGUȚE... HÂC, VÂSLEȘTI CA UNUL DE OPT ANI... PARTEA GROSĂ A VÂSLEI TRE' SĂ INTRE-N APĂ... N-AVEM UN AN LA DISPOZIȚIE CA S-AJUNGEM ACOLO... și așa mai departe, și așa mai departe.

Hâc Hidos Hering al Treilea a scrâșnit din dinți, lovit de un val uriaș care a trecut vuind peste marginea corabiei și l-a izbit în față.

De fapt, Hâc e Eroul acestei povești, deși n-ați fi ghicit niciodată asta uitându-vă la el. Era mai degrabă mic și avea o față aproape imposibil de ținut minte.

Mai erau încă doisprezece băieți care se chinuiau cu vâslele corabiei, și practic toți arătau mai mult a Eroi vikingi decât Hâc.

Gata,
gască
murată!
a urlat
Haplea
Groh

Porcbubos, de exemplu, avea numai unsprezece ani, dar avea deja o selecție frumoasă de coșuri adolescente purulente și o problemă cu mirosul corporal. Damfdecâine putea vâsli mai tare ca oricine cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă se scobea în nas. Râtmucos era un lider înnăscut. Lui Buimac îi creștea păr în urechi.

Hâc era absolut oarecare, genul de băiat slăbănog și cu pistrui care nu iese în evidență prin nimic și se pierde ușor în mulțime.

Sub băncile de vâslit se cuibăreau treisprezece draconi, câte unul pentru fiecare băiat.

Dragonul lui Hâc era mult, mult mai mic decât ceilalți. Îl chema Știrb, un Dragon Comun sau de Grădină de culoarea smaraldului, cu ochi enormi și o mină îmbufnată.

I s-a văicărit lui Hâc în dragoneză¹.

— **Vikīngii ăștia-s nebuni. Știrb are s-s-sare în aripi. Știrb stă în ditamai băltoaca rece. Știrb f-f-flămând. DĂ-MI S-S-SĂ MĂNÂNC!** I-a tras el pe Hâc de pantaloni. **Știrb vrea m-m-mâncare ACUM!**

¹ Dragoneza e limba naturală a dragonilor. Eu am tradus-o în engleză ca să înțeleagă și cititorii a căror dragoneză e mai ruginită. Doar Hâc înțelegea această limbă fascinantă (nota autoarei).

— **Îmi pare rău, Știrb, dar nu-î momentul potrivit...** a zis Hâc și s-a cutremurat când barca a plonjat nebunește în gol de pe spinarea altui val monstruos.

— **NUMAI THOR ȘTIE**, a urlat Haplea, cum de au fost primiți niște **NEISPRĂVIȚI** ca voi în Tribul Derbedeilor Păroși... Acum vă așteaptă însă patru ani grei de Program de Instruire ca Pirați și abia după aceea vă veți putea numi cu adevărat **VIKINGI**.

„O, nemaipomenit“, s-a gândit posomorât Hâc.

— Vom începe cu cea mai importantă Măiestrie a Vikingului... **LUPTA CU SABIA PE MARE**, a rânjit Haplea. Regulele **LUPTEI CU SABIA A PIRAȚILOR** sunt... **CĂ NU EXISTĂ REGULI**. În lecția de azi, mușcatul, împunsul, zgâriatul și oricare alte purtări deosebit de rele vă vor aduce puncte în plus. Primul băiat care strigă „mă dau bătut“ va fi cel care pierde.

— Sau, a murmurat Hâc, pierdem fiindcă ne încăm cu toții, care-o fi mai întâi.

— **PRIMUL BĂIAT PE CARE-L DESEMNĂZ**, a urlat Haplea, **ESTE DAMFDECÂINE MINTEPROASTĂ. CINE SE LUPTĂ CU EL?**

Damfdecâine Minteproastă a grohăit bucuros la gândul vărsării de sânge. Damfdecâine era un bătaș

fără minte și cu păr pe încheieturile degetelor, în stare să jupoaie de-a dreptul pământul când mergea, cu niște ochișori răutăcioși și un inel mare în nările umflate care-l făcea să semene cu un mistreț țepos și afurisit din fire.

— Cine se luptă cu Damfdecâine? a repetat Haplea Groh.

Zece băieți au ridicat imediat mâinile strigând: „Eudomnuiamăpeminealegemăpeminedomnu“, entuziasmați peste măsură la gândul că vor fi făcuți terci de Damfdecâine Minteproastă. Era de așteptat. Așa se purtau majoritatea Derbedeilor.

Dar și mai surprinzător a fost că HÂC a sărit în picioare și a strigat:

— Mă desemnez pe mine însumi, Hâc Hidos Hering al Treilea!

Era un lucru neobișnuit, deoarece Hâc, unicul fiu al Căpeteniei Stoik cel Imens, nu era ceea ce s-ar numi un „sportiv înnăscut“. Era aproape la fel de nepriceput la zobbal, la trosneală și la toate celelalte jocuri violente ale vikingilor ca și bunul lui prieten Labeledește.

Iar Labeledește se uita cruciș, trăgea de un picior, suferea de numeroase alergii și nu reușea să-și coordoneze mișcările.

— Ce te-a apucat? a șoptit Labeledește. Stai jos, nebunule... O să te omoare...

— Nu te îngrijora, Labeledește, a zis Hâc, știu ce fac.

— **BINE, HÂC!** a tunat surprins Haplea. Haideți încoace, băieți, și arătați din ce aluat sunteți făcuți.

— Dacă o fi să ajung **VREODATĂ** Căpetenia acestui Trib, i-a șoptit Hâc lui Labeledește, trebuie să devin erou la *ceva*...

— **NU-I ȚĂSTA DOMENIUL TĂU**, crede-mă pe mine, a zis Labeledește. Ideile deștepte, da, vorbitul cu dragonii, da. Dar lupta corp la corp cu o brută ca Damfdecâine? **NU, NU, NU**, în niciun caz!

Hâc nu i-a dat atenție.

— Cei din neamul Heringilor Hidoși s-au priceput mereu la lupta cu sabia. Cred că au talentul ăsta în sânge... Gândește-te la stră-străbunicul meu,

Barbăsumbră cel Cumplit. Cel mai bun luptător cu sabia din **TOATE TIMPURILE**...

— Bine, dar **TU** ai mai luptat cu sabia vreodată? a întrebat Labedepește.

— Nu, a recunoscut Hâc, dar am citit cărți despre asta. Știi toate mișcărilor... Străpunsul din Fandare... Apărarea Destructivă... Gheara lui Barbăsumbră... Plus că am o sabie nouă și nemaipomenită...

Sabia era, într-adevăr, una excelentă, model Vârfiute Intimidant, cu șanțulețe care o ajutau să taie repede și mâner în formă de cap de rechin-ciocan.

— În plus, n-o să ajung niciodată cu adevărat în primejdie...

Pirații aflați în Pregătire se antrenau cu teci de lemn trase peste săbii.

— Cocoloșeală, **PE VREMEA MEA** nu făceam așa ceva, era de părere Haplea.

Totuși, măsura **AJUTA** Tribul Derbedeilor să ajungă cu mai mulți Pirați în viață la sfârșitul Programului de Pregătire.

Labedepește a oftat.

— Bine, zezecule. Dacă chiar trebuie să faci asta... uită-te tot timpul în ochii lui... ține permanent sabia sus... și roagă-te din răspuțeri Tunătorului Thor, căci o să ai nevoie de tot ajutorul cu putință...

Vârfiute Intimidant